

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑/๒๕๕๓

วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๓

เรื่อง ศาลอาญากรุงเทพใต้ส่งคำร้องของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๕๐/๒๕๓๖ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

ข้อเท็จจริงได้ความตามคำร้องและคำร้องเพิ่มเติมว่า พนักงานอัยการกองคดีอาญากรุงเทพใต้ (กอง ๑) เป็นโจทก์ฟ้อง นายสมพร เดชานุภาพ นายเนตร มหาวิสัย และนายรังสรรค์ ต่อสุวรรณ เป็นจำเลยที่ ๑ (ผู้ร้องที่ ๑) จำเลยที่ ๒ (ผู้ร้องที่ ๒) และจำเลยที่ ๔ (ผู้ร้องที่ ๓) ในข้อหาพร้อมกัน ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมให้ฆ่าผู้อื่น (นายประมาณ ชันชื้อ) โดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ มาตรา ๒๘๘ มาตรา ๒๘๙ ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๕๐/๒๕๓๖ คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ตามลำดับ ผู้ร้องทั้งสองให้การว่าได้ถูกพนักงานตำรวจกองปราบปรามซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐทำการจับกุม ควบคุมและดำเนินการสอบสวน โดยไม่มีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ ถึงแม้ว่ากองปราบปรามมีเขตอำนาจสอบสวนคดีได้ทั่วราชอาณาจักรก็มีใช่เป็นการให้อำนาจตามกฎหมาย แต่เป็นเพียงระเบียบภายในของกรมตำรวจเท่านั้น กล่าวคือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๕๓๗ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตราดังกล่าวออกข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ เพื่อวางระเบียบในการดำเนินคดีอาญาให้แก่พนักงานตำรวจเพื่อให้เป็นระเบียบปฏิบัติในการดำเนินคดีอาญา ซึ่งตำรวจกองปราบปรามเป็นพนักงานสอบสวนชุดดังกล่าวทำการสอบสวนผู้ร้องทั้งสอง โดยอ้างคำสั่งแต่งตั้งที่ ๘๖๑/๒๕๓๖ ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ ข้อ ๒.๕ ที่ให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน และมีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับคดีได้ทุกคดี ดังนั้น การสอบสวน

โดยพนักงานสอบสวนที่ไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ ย่อมก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ต้องหา เป็นการละเมิดสิทธิ เสรีภาพของผู้ร้องทั้งสองที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๑ วรรคหนึ่ง และ ๒๕๓ วรรคสอง จึงส่งผลให้การสอบสวนดังกล่าว เป็นการสอบสวนที่มีชอบ เนื่องจากคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวน ฯ นี้ ได้อาศัยอำนาจตามข้อบังคับ กระทรวงมหาดไทย ฯ ซึ่งเป็นการให้ผู้ใดผู้หนึ่งมีอำนาจนอกเหนือจากที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดไว้ ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวน ฯ ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ฯ และ มาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๕๓๗ จึงเป็นบทบัญญัติที่ไม่สามารถใช้อย่างบังคับได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ผู้ร้องทั้งสองจึงยื่นคำร้องขอให้ศาลอาญากรุงเทพใต้ส่งข้อโต้แย้งดังกล่าวเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

๑. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย

๒. ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ ข้อ ๒.๕ เป็นข้อบังคับที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๓. คำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามคำสั่งที่ ๘๖๑/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๖ เป็นคำสั่งที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๔. การกระทำของพนักงานสอบสวนที่ปฏิบัติตามคำสั่งแต่งตั้งของอธิบดีกรมตำรวจ (พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์) โดยอาศัยข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ฯ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบ เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบและไม่เป็นธรรม ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ผู้ร้องที่ ๓ ยื่นคำร้องว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ซึ่งบัญญัติว่า “ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลโดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน” เป็นบทบัญญัติ แห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ ต้องด้วยมาตรา ๖ เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ โดยอ้างว่าผู้ร้องกับพวกได้ถูกพนักงานอัยการฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๕๐/๒๕๓๖ ดังกล่าวข้างต้นเพราะ

๑. คดีที่ไม่มีการร้องทุกข์ กล่าวโทษ หรือร้องขอให้ช่วยเหลือ หรือการร้องทุกข์ กล่าวโทษ หรือร้องขอให้ช่วยเหลือไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๓ ๑๒๔, ๑๒๕, ๑๒๗ ซึ่งรัฐธรรมนูญได้รับรองสิทธิที่จะได้รับการสอบสวนด้วยความเป็นธรรม ตาม มาตรา ๒๕๑ พนักงานอัยการก็ฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๒. การใช้ราษฎรในการสืบสวน ซึ่งขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๐) มาตรา ๑๗ ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๑ พนักงานอัยการก็ฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๓. คดีที่มีการรวบรวมพยานหลักฐานที่ไม่ถูกต้องไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้รวบรวมไม่ได้เป็นพนักงานสอบสวน และการบันทึกสำนวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้บันทึกไม่ได้เป็นพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑, ๑๓๕ ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองสิทธิไว้ตามมาตรา ๒๕๑ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๔. คดีที่ไม่มีการกระทำอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด (หลอกให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง) เป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ประกอบกับมาตรา ๕๕ และรัฐธรรมนูญได้รับรองและคุ้มครองไว้ตามมาตรา ๓๒ พนักงานอัยการก็สามารถนำคดีมาฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๕. การออกหมายจับและการจับที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๖๖ (๑), ๗๘, ๘๐ ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๓๐, ๓๑ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๖. การสอบสวนที่ไม่ปฏิบัติตามกระบวนการทางอาญา ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทั้งหมด ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๑ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๗. พยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบ ผ่าฝืนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๓ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๘. การสอบสวนที่ได้กระทำขึ้นโดยที่ไม่มีความผิดอาญาเกิด อ้าง หรือเชื่อว่าเกิด หรือผู้ต้องหา มีที่อยู่ หรือถูกจับ (โดยชอบ) ซึ่งฝ่าฝืนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘, ๑๕ ๑๓๑, ๑๓๕ ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๑ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๙. การกันผู้ต้องหาด้วยกันไว้เป็นพยาน ซึ่งไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๒ ที่ห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน ซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๕๓ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๑๐. กรณีไม่มีผู้เสียหายตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๔) พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ทั้ง ๆ ที่รัฐธรรมนูญได้รับรองสิทธิไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒, ๓๓ และ ๒๔๑

๑๑. การสอบสวนที่ได้กระทำโดยผู้ไม่มีอำนาจสอบสวน ซึ่งขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘, ๑๙, ๑๔๐ ซึ่งรัฐธรรมนูญได้รับรองไว้ตามมาตรา ๒๔๑ พนักงานอัยการก็สามารถฟ้องคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

๑๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ห้ามพนักงานอัยการฟ้องคดีเฉพาะในกรณีที่มีได้มีการสอบสวนในความผิดเท่านั้น แต่ไม่ได้ห้ามในกรณีการสอบสวนโดยไม่ชอบสอบสวนโดยไม่มีอำนาจ สอบสวนโดยผิดกฎหมาย การใช้บังคับบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๒๐ นี้ ผู้ใช้อำนาจรัฐ คือพนักงานอัยการจึงมีอำนาจที่จะกระทำละเมิดสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ของประชาชนได้โดยตรง และทำละเมิดได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งสิทธิที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้รับรองและคุ้มครองไว้ตามมาตรา ๔, ๕, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๐, ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔, ๓๖, ๓๗, ๓๘, ๒๔๑, ๒๔๓ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ จึงขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และนอกจากนี้ยังขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๗ และมาตรา ๗๐ โดยตรงอีกด้วย

และได้ความจากคำร้องเพิ่มเติมของผู้ร้องที่ ๓ อีกว่า เมื่อพนักงานอัยการพิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้ว ก็จะต้องทราบว่ เนื้อหาข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนนั้นไม่สามารถฟ้องคดีได้ ผู้ร้องได้ขอให้พนักงานอัยการถอนฟ้องหรือแก้ฟ้องให้ แต่พนักงานอัยการก็ได้ดำเนินการให้ พนักงานอัยการถือว่าได้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๒๐ แล้ว เพราะคดีมีการสอบสวน จึงเห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ มิใช่เป็นบทบัญญัติอันเป็นดุลพินิจของพนักงานอัยการ แต่เป็นบทบัญญัติให้อำนาจเบ็ดเสร็จแก่พนักงานอัยการในการใช้อำนาจสอบสวน นอกจากนั้น ผู้ร้องที่ ๓ ได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยรับรองสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ด้วยว่า

๑. ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๕๐/๒๕๓๖ ของศาลอาญากรุงเทพใต้ มีสิทธิได้รับการสอบสวนและการพิจารณาคดีด้วยความเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๔๑

๒. การสอบสวนที่ไม่เป็นธรรมนั้น ไม่อาจจะนำมาฟ้องและดำเนินคดีกับผู้ร้องได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๔๑

๓. การพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๔๑

พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน และผู้ร้องทั้งสามได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และแถลงการณ์ ด้วยวาจาแล้ว

พิจารณาแล้ว กรณีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๒๐ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ บัญญัติว่า “อำนาจศาล อำนาจผู้พิพากษา อำนาจพนักงานอัยการ และอำนาจพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ในการที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ต้องเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับทั้งหลายอันว่าด้วยการจัดตั้งศาลยุติธรรมและระบุอำนาจและหน้าที่ของผู้พิพากษา หรือซึ่งว่าด้วยอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจนั้นๆ” มาตรา ๑๒๐ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลโดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน” เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักทั่วไป ว่าอำนาจของพนักงานอัยการและอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ เกี่ยวกับพนักงานอัยการคือพระราชบัญญัติพนักงานอัยการและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับพนักงานฝ่ายปกครอง คือ พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ สำหรับเจ้าพนักงานตำรวจเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนของอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจที่เป็นพนักงานสอบสวนจะระบุไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ ประกอบกับ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๑

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ บัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการว่า ในการฟ้องคดีนั้น อัยการจะฟ้องคดีต่อศาลได้จะต้องมีการสอบสวนเสียก่อน หากไม่มีการสอบสวนอัยการก็ไม่มีอำนาจฟ้อง สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๑ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยย่อมมีสิทธิได้รับการสอบสวน หรือการพิจารณาคดีด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม” เป็นบทบัญญัติวางหลักการในกรณีที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหา จะต้องได้รับการสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องหาว่าจะต้องทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้าและต้องเป็นธรรมจากพนักงานสอบสวน บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ เป็นบทบัญญัติทำนองเดียวกัน ไม่ได้มีข้อความใดใน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การแต่งตั้งพนักงานสอบสวน เป็นการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎระเบียบของกระทรวงมหาดไทย หรือการสอบสวนไม่ชอบ ไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น พยานไม่ได้รู้เห็นการกระทำผิด ได้นำมาให้การในชั้นสอบสวนเพื่อปรักปรำจำเลย เป็นทำนองพนักงานสอบสวนกลั่นแกล้งผู้ร้องนั้น เป็นเรื่องการกระทำของพนักงานสอบสวน เป็นการกระทำของบุคคลหาใช่เป็นเรื่องของบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่ การสอบสวนจะชอบหรือไม่อย่างไรเป็นเรื่องของศาลยุติธรรมจะพิจารณาวินิจฉัยว่า ได้มีการสอบสวนแล้วหรือสอบสวนชอบหรือไม่อย่างไร การไม่มีการสอบสวนหรือสอบสวนไม่ชอบ ศาลยุติธรรมก็จะอาศัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ยกฟ้องโจทก์เสียได้

อนึ่ง เห็นสมควรกล่าวเสียด้วยว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๖ ที่ว่า บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้หรือไม่เท่านั้น ไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยการกระทำของบุคคล ก่อนฟ้องคดีได้มีการสอบสวนหรือไม่ หรือการสอบสวนของพนักงานสอบสวนชอบหรือไม่ เป็นเรื่องการกระทำของบุคคล กรณีจึงไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ผู้ร้องที่ ๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยรับรองสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ด้วยว่า

๑. ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๕๐/๒๕๓๖ ของศาลอาญากรุงเทพใต้ มีสิทธิได้รับการสอบสวนและการพิจารณาคดีด้วยความเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๔๑

๒. การสอบสวนที่ไม่เป็นธรรมนั้น ไม่อาจจะนำมาฟ้องและดำเนินคดีกับผู้ร้องได้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๔๑

๓. การพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๔๑ นั้นไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้

ทั้งสามประการข้างต้น เห็นว่าไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๑ ส่วนคำขออื่นไม่จำต้องวินิจฉัย

นายอูระ หวังอ้อมกลาง
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ